

Laik cumhuriyetimizin kurtuluşunun ve kuruluşunun kilometre taşlarının her yıl dönümlerinde anma ve kutlama yaparız. Ertesi gün rutin yaşamımıza döner güncel konulara eğiliriz. Kutsal İsyanın başlangıç tarihidir 19 Mayıs 1919. Tasarlanmış bir inancın gerçeğe dönüştürülmesi yolunda atılan ilk adımdır Samsun'a çıkış. O adım ki giderek ritmi yükselen ve zaferle taçlanan eşsiz bir maratondur.

19 Mayıs'ın temelleri Çanakkale'de atılmıştı. Mustafa Kemal var olan dehasını orada gösterip kanıtlayarak özgüvenini pekiştirmişti. Komutasındaki askerlerinin kahramanlığını ve yurt sevgisini gözlemleyerek onlarla nelerin başarılabilceğinin kurgusunu yapmış olmalıydı. Mustafa Kemal bir deyişinde ;

“Ben 1919 yılında Samsun'a çıktığım gün elimde maddi hiçbir kuvvet yoktu. Yalnız Büyük Türk Milleti'nin asaletinden doğan ve benim vicdanımı dolduran, yüksek ve manevi bir kuvvet vardı. İşte ben bu kuvvete, bu Türk Milleti'ne güvenerek işe başladım.”

Yunanlılar 15 Mayıs'ta İzmir'e çıktığında çoktan tasarlanan kurgu artık devreye sokulmalıydı. Bandırma adlı vapur bir ülkünün bir inancın kaderini karinesinde gizleyip taşıyordu. Umut dolu, heyecan yüklü o gemicik kerterizine ulaştığında, dünyada eşi görülmeyen bir bağımsızlık savaşının meşalesini taşıyordu.

O meşale hala yanıyor mu? İçimizdeki o coşkuyu, ateşi kararttık mı? Bizlere çeşitli vurgularla armağan edilen bayramlarımızın asıl nedeni bu olguları kazanırken ne bedeller ödediğimizin anımsatılmak istenmesi değil midir?

19 Mayıs'taki ilk adım ve maraton ritmini kaybedeli epey zaman oldu. Gittikçe yorgun düştük, düşürüldük. İçimizdeki cevherin ayırdına varıp bize düşen mirasa sahip çıkacak mıyız? O meşalenin karartılmasına seyirci mi kalacağız?